

Είσοδος Υπηρεσίας

Από τον ΕΥΓΕΝΙΟ ΑΡΑΝΙΤΣΗ

Παραγραφή

Ο Καρλ Λόντι, διάσημη φιγούρα των αρχών του περασμένου αιώνα, που συνελήφθη με την κατηγορία της κατασκοπίας σε βάρος του βρετανικού θρόνου, εκτελέστηκε στον πύργο του Λονδίνου το 1916. Γνήσιος τζέντλεμαν, γνώσησε με τακτ το βάρβαρο ύφος της τιμωρίας που του επιβλήθηκε και, πριν τουφεκιστεί, έσφιξε το χέρι του επικεφαλής του εκτελεστικού αποσπάσματος, αποχαιρετώντας τον τελετουργικά. Εδώ, σ' εμάς, συμβαίνει το αντίστροφο: όχι μόνον οι πολιτικοί των σκανδάλων απαλλάσσονται της τιμωρίας αλλά βρίσκουν το θράσος να κοροϊδεύουν την απαθή και παραιτημένη κοινή γνώμη με γελοίες κραυγές αγανάκτησης ή περισπούδαστες παρατηρήσεις γύρω από διαδικασίες και τεχνικά κωλύματα. Λέξη-κλειδί: παραγραφή.

ΜΕ ΤΟ δίκιο του, ο Χάρης Καστανίδης επεσήμανε ότι μια θεληματική κυβέρνηση που χειρίζεται έναν μέτριο νόμο περί ευθύνης υπουργών μπορεί κάλλιστα να πετύχει πολύ περισσότερα από μια απρόθυμη κυβέρνηση που κατέχει το εργαλείο ενός ιδανικού νόμου. Αν και η, ομολογουμένως θαυμαστή, ρητορική του δεινότητα τον ωφέλησε ελάχιστα στο να μας πείσει ότι η σημερινή κυβέρνηση επιθυμεί όντως την απόδοση δικαιοσύνης, η παρατήρηση δεν παύει να είναι σοφή. Εκείνο που απομένει να παραδεχτούμε μοιάζει αυτονόητο: το ελληνικό θεσμικό πρόβλημα δεν αποτελεί ζήτημα νόμων αλλά εφαρμογής των νόμων –κάτι που επίσης τονίζεται απ' όλες τις πλευρές τόσο συχνά ώστε περνάει ντούκου. Και ανάποδα: όσο λιγότερο ζωηρή είναι η πολιτική βούληση στο επίπεδο της πάταξης της διαφθοράς τόσο οι νόμοι πολλαπλασιάζονται, βελτιώνονται, τροποποιούνται, απλοποιούνται, περιπλέκονται, αναθεωρούνται και αχρηστεύονται. Δεν μπορεί να υπάρξει καν ένας νόμος που να μας υποχρεώνει να σεβόμαστε τους νόμους, διότι ούτε αυτός θα γινόταν σεβαστός, αφού θα έπρεπε να αντλεί εγγυήσεις απ' τον ίδιο τον εαυτό του, δηλαδή απ' το κενό.

ΟΧΙ, θα έπρεπε να αντλεί εγγυήσεις από μια τρίτη δύναμη –όπως ήταν παλιά ο Θεός, η ηθική, το καθήκον, η κριτική της κοινωνίας ή το πολυκλαυστο αίσθημα της αιδούς. Πλέον κάτι τέτοιο είναι αδύνατον, εκτός και αν προσφύγουμε, για εγγυήσεις, στη λογική. Ομως κι αυτή, επίσης, θεωρείται ασύμφορη. Επί παραδείγματι, είναι φανερό –αν και κανείς δεν το παραδέχεται– ότι ανέκαθεν το πρόβλημα δεν βρισκόταν στον νόμο περί ευθύνης υπουργών –που προστάτευε ακριβώς τους υπουργούς από τον ρεβανσισμό μιας ανώριμης και θερμόαιμης πολιτικής σκηνης, όπως η δική μας– αλλά στην ελλειμματική ηθική συνείδηση αυτής της σκηνης, η οποία παραμένει σήμερα τέτοια και ακόμη χειρότερη.

ΕΙΝΑΙ σαν την πρόταση περί περιορισμού της σταδιοδρομίας των βουλευτών σε δύο θητείες –λες και αυτό είναι το πρόβλημα τη στιγμή που οι βουλευτές αποδεικνύονται δουλοπρεπείς ή ανήκουν στα λεγόμενα λαμόγια! Ή λες και ένας έντιμος βουλευτής, με τρεις ή πέντε ή επτά θητείες, θα ήταν το τελευταίο που χρειάζεται αυτή η χώρα. Με την αλλαγή του νόμου περί ευθύνης ίσως να παραπέμπονται πλέον οι πάντες, τουτέστιν –και πάλι– κανείς.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

9 771 105 092 160

04